

Ayhan Gökhan

Ez a nap

olyan idegennek érzem ezt
a napot mint egy fémlemez
a halál irónia kell legyen
hozzá kell érnem értenem

a halálomhoz köldökszinór
nyakam köré a fény alól
kerekedik fölém a boltív
árnyékot vet a negatív hit

Isten legalább annyira
mint a tárgy tárgyokban hiba.

Gerenda

gerendát úsztat, mit elneveztek víznek.
lombzúgás árnyéka és gerendasúly,
a kettő összeadva mit jelent? félreértés
nélkül vonal, távolabbról nézve
a sportoló teste, aki nem én vagyok,
ez esetben a messziről néző, parton álló,
bámszzkodás helyi alkalmazottja.

a folyón ez az állandóság, mint a
hegedűbe ejtett lélek, olyan
a folyó fadarabja: lelke. évtizedek óta
tartó lebegtetés, különben kiveszne
a medréből, a kiszáradás góbi sivatagja
venne erőt rajta, a pusztulás nem
érthető földre, az intimitás itt
nem párosul az örömszerzéssel.

a táj szemében a gerenda szálka,
zápor után fanedvtől is súlyos
darab, eső után a táj szeméből
nem veszi ki, a szálka dolga
a szemet fényével jól belakja.

Séta van körülötte

az Alkotmány utcából indul el, – nem ott lakik,
csak onnan indul el, hajnaltól-hajnalig
lélegez vele, a tüdejével, múltó napok tele

amin talán már túl van, közértet vált közérttel
az Alkotmánytól a Dunáig nem ér el:
a néma vízig, gondol jó napokra, amikor átvitt

értelemben a testét cipelte, fehér zakó
volt rajta, egy üveg bor, *hídkorlátvaló*
karja önmaga előtt, a vízbe bámult és beledőlt

az oldalfénybe, akkor még sokan éltek, éltek,
ismétli, mint aki valamit megértett
a semmijéből, halk sírásba kezd a felismeréstől,

élt az anyjának anyja, meg akit akkor még nem
ismert, a folyó alatti fény fénytelen
és kitekintget, magából, a szorongása felébred,

de nem mozdul el, estig tart a vízbámulása –
végül minden vonatkozás csak önmagára.

A test sem csinál többet

Yilmaz Gülen emlékére

Krakkóban grúz étterem, finom sör,
itthon török bolt, édesség, szőlőlevél,
a bácsi akihez jártunk, a mama, aki
virágot árult, egy hónap alatt meghalt, nem él –
de ér e ez egyáltalán? a töröknél
a nyelvtan hiányában csak magyarul, szerettem
volna még török uborkát, nincsen most, rakit,
az meg végképp nincs, nem tart alkoholt, a nap
kegyetlenül süt, a fájdalom, hogy itt
hosszú tervezések után sikerül lennem, a bácsi
ajánlotta, de el már nem mondhatom, veszek
teát, náluk sokat ittuk, mire nem jó az emlékezet?
a lélek gyászától a test meghatódik, a nedves
könnycsatornák mennyire szépek! a halálommal
negyven-ötven évet, töltök talán el, a számok mond
mit érnek, kedves olvasó, tudod e, milyen, amikor
semmi nem múlik a testeden, nem védekezhetsz,
örök megadás vagy, a feloldozás meg csak előlege
a gyásznak, a török boltos meg lehetne a halál
előszobájának tagja, a múlások felettese,
gondolni ilyenekre hülyeség, mint hogy a tenyeredbe
rajzszöveget szűrni, tényleg erős napsütés, az ember
hova meneküljön a halála elől? vegyen egy házat
a tengerparton, a hullámok hátha elnyomják
a pusztulás zaját, patetikus mellékszálakon elindulni
minek szeretnék? mert valami kell, valami szükséges,
hogy a nem túl érthetőt a nyelv által megértsék.